

Arrest

nr. 274 088 van 15 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KIWAKANA
Tervurenlaan 116/6
1150 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Koerd, afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U groeide op in een islamitisch gezin en deed op religieus vlak wat van u verwacht werd. U vastte en bad net zoals de rest. U had geen idee wat de religie inhield tot op een moment dat u begon te discussiëren met uw vrienden over religie. Zij vertelden u dat IS ook moslims zijn, wat u niet kon accepteren. Uw vrienden raadden u aan de Koran te lezen in het Perzisch, wat u ook deed. U las niets anders dan over moorden en allerlei slechte dingen. Vanaf dat moment wou u niet langer in de islam geloven en wou u humanitair zijn.

Vanaf jongs af was u bevriend met Arshia M. (...), een Armeniër van in de buurt. U ging vaak langs bij hem en zijn familie die orthodox is. U zag hoe Arshia en zijn familie goede en vriendelijke mensen waren. U wou soms vechten op straat, maar Arshia hield u tegen. Hij hielp daklozen en voederde de dieren onder het motto dat zijn God in de Bijbel het zo vraagt. U vroeg Arshia om eens zijn Bijbel te mogen lezen. Hoe meer u las, hoe interessanter u het vond. Zo begon u deel te nemen op vrijdagen aan huiskerkvieringen. De meeste leden waren Armeniërs, maar er waren ook enkele bekeerlingen aanwezig. Op een vrijdag kwam u van het werk en was u onderweg naar de huiskerk. U kreeg een vreemd gevoel toen u allerlei mensen zag. U dacht aan geheime agenten en besloot naar uw ouders te gaan. Daar informeerde u uw ouders over uw bekering en vertrok u richting uw tante in Garmsar, waar u twee maanden verbleef in afwachting van het verkrijgen van een visum. U verliet Iran op 25.01.2017 en ging naar Frankrijk waar u op 15.05.2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. U kreeg er verschillende negatieve beslissingen. Daardoor besloot u naar België te reizen waar u op 27.11.2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Iran vreest u voor 10 jaar in een cel te belanden of vermoord te worden door de Iraanse autoriteiten wegens uw bekering naar het christendom.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een doopcertificaat en een aanbevelingsbrief van kerkgenoten neer.

Na het persoonlijk onderhoud stuurde u nog een kopie van uw paspoort, melikaart, legerdienstkaart en personeelsbadge van uw werk door.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Iran vreest u voor 10 jaar in een cel te belanden of vermoord te worden door de Iraanse autoriteiten wegens uw bekering naar het christendom (CGVS, p. 7).

Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat u niet kan overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Zo stelt het CGVS vooreerst vast dat u onduidelijk bent over het tijdstip waarop u christen werd. Zo verklaarde u tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u zich in Iran bekeerde en verduidelijkt u dat u uw hart gaf aan Jezus in 1395 (2016-2017) (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; DVZ verklaring, vraag 8). Tijdens het persoonlijk onderhoud haalt plots aan dat u in Frankrijk een familie leerde kennen en dat u door hen protestants geworden bent (CGVS, p. 4). U verklaart dat u in Iran gewoon een beetje kennis had van het protestantisme (CGVS, p. 4). U herhaalt nogmaals dat het in Frankrijk was dat u naar de protestantse kerk begon te gaan en daar stilletjes aan begon te geloven in het protestantisme (CGVS, p. 4). U beschouwt zich als protestant en werd christen een maand na uw aankomst in Frankrijk (CGVS, p. 4). Enkele vragen later verklaart u echter dat u in 1394 (2015-2016) als christen begon te leven (CGVS, p. 5). Gevraagd wat u nu eigenlijk bedoelt en sinds wanneer u zich christen voelt, haalt u aan dat het in Iran was in 1394 dat uw leven als christen begon, maar dat men u in Frankrijk heeft geholpen om de religie beter te leren kennen (CGVS, p. 5). Dat u er niet in slaagt vanaf het begin duidelijkheid te scheppen over het tijdstip dat u zichzelf als christen beschouwt zet uw geloofwaardigheid op de helling. Aangezien het moment waarop men zich een nieuwe geloofsovertuiging aanmeet een ijkpunt is in het leven van een bekeerling schaden bovenstaande tegenstrijdigheden ernstig het geloof in uw daadwerkelijke bekering tot het christendom.

Verder kan er van iemand die eerder een godsdienst de rug toekeerde, en met serieuze twijfels te maken kreeg, verwacht worden dat het zich opnieuw tot een andere godsdienst wenden een ingrijpende en fundamentele keuze is, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde en waarbij deze persoon een verregaande toelichting kan geven over zijn beweegredenen. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen hieromtrent weinig overtuigend zijn. U haalt aan dat uw vrienden u vertelden dat IS moslims zijn waarop uw vrienden u aanmoedigden de Koran te lezen in het Perzisch (CGVS, p. 11-12). U las 50 à 60 pagina's en aangezien u enkel over moorden en oorlog las, deed u afstand van de islam (CGVS, p. 11). Wanneer u wordt gevraagd of u dan geen Koranlessen had op school, antwoordt u van wel, maar antwoordt u ook dat niemand eigenlijk verstaat wat er gezegd wordt, aangezien alles in het Arabisch is (CGVS, p. 11-12). Dat u een religie de rug toekeerde omdat uw vrienden u overtuigden dat de leden van de terroristische groepering IS moslims zijn is bizar (CGVS, p. 11-12). Het valt immers niet te begrijpen dat u die tot dan niet zou beseft hebben dat IS een islamitische organisatie is opeens zijn religie sterk met de interpretatie van deze – dan nog soennitische – moslims zou vereenzelvigen. Uw verklaring dat niemand eigenlijk weet wat er in de Koran staat en het volgens u enkel maar over moorden en vechten gaat kan evenmin overtuigen (CGVS, p. 11-12). Uw verklaringen zijn erg ongenueanceerd en kort door de bocht. Dat u als inwoner van Iran waar de islam centraal staat, eigenlijk geen idee had over de inhoud van de religie en pas begreep dat de islam één en al geweld is toen u enkele pagina's in de Koran las is ongeloofwaardig. Zo is het ook niet aannemelijk dat volgens u de islam enkel maar moord, kwaad, geweld en oorlog is. Hoewel er in de Koran – net zoals in de Bijbel – geweld voorkomt is allerm minst geloofwaardig dat u geboren en getogen in een islamitische samenleving met voornamelijk moslims als vrienden en familie de islam enkel pejoratieve kenmerken zou toekennen. Dat slechts deze weinig overtuigende bevindingen u tot een nieuwe geloofsovertuiging brachten kan geenszins aangenomen worden.

Bovendien stroken uw verklaringen uw beweegredenen om u van de islam af te keren niet met de verklaringen die u tijdens uw verzoek in Frankrijk aflegde. Daar vertelde u dat u de islam afwierp omdat deze religie u opgelegd werd. U verzetste zich tegen het verplichte gebed en de andere religieuze regels. U stelde deze regels in vraag en ontving geen bevredigend antwoord, zo vertelde u de Franse asielinstantie (Entretien p.3). Niet alleen maakte u er geen melding van het op het CGVS aangehaalde keerpunt, met name de discussie over IS en uw korte studie van de Koran, ook verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u gewoon meedeed met de religieuze gebruiken (CGVS, p.11). De vaststelling dat u over uw twee verzoeken inconsistente verklaringen aflegt over de redenen voor uw geloofsafval haalt eveneens het geloof in uw daaropvolgende bekering onderuit.

Daarenboven doen uw erg stoeve verklaringen aangaande uw kennismaking met het christendom de oprechtheid van uw voorgehouden bekering ondermijnen. Dat u in navolging van de vriendelijke familie M. (...) en hun zoon Arshia plots interesse zou gekregen hebben in het christendom zonder enige intrinsieke motivatie, terwijl u al sinds kleins af bevriend met hem en de familie was, is opvallend (CGVS, p. 5, 13). U verklaart Arshia en zijn familie al van jongs af te kennen aangezien jullie in dezelfde buurt opgroeiden. U vertelt hoe u altijd al zag hoe vriendelijk hij en zijn familie was (CGVS, p. 5, 13-14). U wou vaak vechten op straat en Arshia kwam tussen (CGVS, p. 13). Daarnaast hielp hij de daklozen en dieren (CGVS, p. 13). U verklaart dat u altijd hem hoorde zeggen wat de God in zijn Bijbel zegt, tot u daar meer over wou weten (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u plots de Bijbel wou lezen terwijl u Arshia al van uw kindertijd kent, antwoordt u dat Arshia altijd al beter was dan u en hij altijd gelijk had terwijl u slecht praatte en mensen veroordeelde (CGVS, p. 14). Wanneer u wordt gevraagd waarom u plots vond dat Arshia zijn manier van doen beter was, antwoordt u omdat u God heeft leren kennen via het boek en u nu bent veranderd en het goede probeert te doen (CGVS, p. 14). Wanneer u wordt gevraagd waarom u denkt dat Arshia zo lief was omwille van zijn godsdienst, antwoordt u dat is omdat u hem kent en u ziet hoe hij doet (CGVS, p. 15). Uw antwoorden kunnen niet verklaren waar uw plotse interesse vandaan kwam om spontaan de Bijbel te willen lezen en u te verdiepen in het christendom, ondanks het risico dat u hierdoor liep in Iran. U slaagt er niet in uw geloof en interesse te concretiseren en vervalt in vaagheden. Zo kent u Arshia en zijn familie al jaren en wist u al van kleins af dat ze christenen waren. Uw verklaringen aangaande uw bekering zijn zeer algemeen en geven geenszins de indruk van een diepgaande geloofsovertuiging. Indien u daadwerkelijk de ingrijpende stap zet om een nieuwe geloofsovertuiging aan te nemen kan er verwacht worden dat u aan de hand van doorleefde verklaringen uw keuze kan uiteenzetten en dat u zich niet moet beperken tot zeer oppervlakkige uitspraken die op iedereen van toepassing kunnen zijn. Hierbij dient eveneens aangestipt dat u zelf toegeeft dat u in Iran maar een beetje kennis had over uw geloof (CGVS, p.4). Aan een oprechte bekering gaat doorgaans een grondige studie van het nieuwe geloof vooraf. Dat u op basis van "een beetje kennis" besluit een nieuw geloof aan te nemen kan dan ook niet overtuigen. De vaststelling dat u noch over de kennis beschikte noch uw innerlijke reflecties kunt weergeven die aan een bekering voorafgaan doen zeer sterk twijfelen aan uw voorstelling dat u zich in Iran bekeerde.

Het is bovendien bevreemdend dat u er niet in slaagt te specificeren wanneer u in aanraking kwam met het christendom (CGVS, p. 5). Zo verklaart u dat het in 1394 (2015-2016) was dat u de religie leerde kennen

(CGVS, p. 5). Dat u de kennismaking die een cruciale rol in uw leven zou gaan spelen niet nauwkeuriger kan dateren dan met een jaartal is weinig overtuigend. U weet ook niet wanneer u voor het eerst naar de huiskerk ging en gokt op aban 1394 (oktober – november 2015), wat u situeert zes maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 18). Echter vond uw vertrek uit Iran plaats op 25.01.2017, wat dus niet kan kloppen. U blijft alle moeite hebben met ook andere de gebeurtenissen in tijd te situeren. Zo weet u ook slechts de inval in de huiskerk ergens in het jaar 1395 te situeren (CGVS, p. 6-7). Gevraagd om deze gebeurtenis nauwkeuriger te situeren antwoordt u dat de inval ongeveer 3 maanden voor uw vertrek uit Iran gebeurde (CGVS, p. 6-7). Ook deze tijdsaanduiding valt dus niet te rijmen met uw eerdere verklaring. Dat u er niet in slaagt op consistente wijze de ijkpunten van uw bekering te situeren in de tijd, doet ernstig twijfelen aan uw relaas.

Voorts zijn uw verklaringen over de huiskerk niet aannemelijk. U verklaart dat u mee ging met Arshia en zijn familie naar een huiskerk waar voornamelijk Armeniërs waren, maar ook 4 à 5 bekeerlingen (CGVS, p. 19). Dat orthodoxe Armeniërs zo onvoorzichtig zouden zijn om bekeerlingen te introduceren in hun huiskerk doet de wenkbrauwen fronsen. Dat u daarnaast ook nog verklaart dat de familie van Arshia helemaal geen problemen heeft gekend na de inval van de Iraanse autoriteiten in hun huiskerk is compleet ongeloofwaardig (CGVS, p. 20). Zo zouden volgens u enkel de bekeerlingen gearresteerd zijn (CGVS, p. 20). Uw vergoelijking dat zij als geboren christenen zich niets moeten aantrekken van is iets niet ernstig (CGVS, p. 20). Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat mensen bekeren compleet verboden is en christelijke gemeenschappen nauw worden gemonitord in Iran. De informatie waarover het CGVS beschikt werd aan uw dossier toegevoegd.

Bovendien blijken uw huidige verklaringen op het CGVS in verband met uw introductie tot het christendom en de vervolgingsfeiten compleet tegenstrijdig met de verklaringen dat u in Frankrijk aflegde. In Frankrijk haalde u aan dat de familie van Arshia bekeerlingen waren. Zo waren zij vroeger moslims en bekeerden zij zich tot het christendom. Nochtans verklaart u op het CGVS dat Arshia en de familie M. (...) orthodoxe Armeniërs zijn (CGVS, p. 13). Verder vertelde u tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk dat u op uw werk op de hoogte kwam van de arrestatie van Arshia, zijn vader en de andere kerkleden, en u daardoor besloot te vluchten omdat u dacht dat het niet lang zou duren voor de Iraanse autoriteiten bij u zouden terechtkomen. Op het CGVS verklaart u anderzijds dat u op weg was naar de bijeenkomst en een vreemd gevoel kreeg en u geheime agenten zag staan bij de locatie waardoor u besloot door te rijden en naar uw ouders te gaan (CGVS, p. 19). Een volgende tegenstrijdigheid die dient aangehaald te worden is dat u in Frankrijk verklaarde dat uw vriend Arshia en zijn vader gearresteerd werden, terwijl u op het CGVS verklaart dat zij geen problemen hebben gekend (CGVS, p. 20). De informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan uw dossier toegevoegd. Gevraagd waarom u in Frankrijk verklaarde dat de familie M. (...) bekeerlingen zijn, antwoordt u dat u nooit zoiets gezegd heeft, of wel dat u de vraag fout moet begrepen hebben (CGVS, p. 21). Dit soort replieken volstaat uiteraard niet aangezien u meermaals herhaalde dat het om een bekeerde familie ging. Deze markante tegenstrijdigheden halen verder het geloof in het bestaan van de persoon en zijn familie die u tot het christendom zou hebben gebracht onderuit.

Op basis van het geheel van hierboven aangehaalde argumenten moet er besloten worden dat er aan uw bekering tot het christendom in Iran geen geloof kan worden gehecht. Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht ondermijnt bovendien volledig het geloof in een oprecht religieus engagement na aankomst in België. Zo verklaart u tijdens de coronaperiode te hebben deel genomen aan zoommeetings (CGVS, p. 21). U verklaart nu ook sinds anderhalve maand of twee maanden naar een protestantse kerk te gaan in Doornik (CGVS, p. 21). Echter legt u hier geen enkel document van voor, evenmin van uw online contact met de Italiaanse pastoor (CGVS, p. 21). Nochtans werd u gevraagd deze documenten in orde te brengen en door te sturen naar het CGVS. Tot op heden ontving het CGVS niets die uw kerkgang of online contacten aantoont. Desalniettemin kan besloten worden aangezien deze kerkbezoeken een voortzetting zijn van uw ongeloofwaardige bekering in Iran moet er besloten worden dat u omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief zou zijn in een kerk. Hoewel u een doopcertificaat voorlegt van Frankrijk en een getuigenis van medekerkgangers in Frankrijk, kan dit niet overtuigen van een bekering naar het christendom (CGVS, p. 7-9). Kerkgang noch een doopsel toont op zich immers de oprechtheid van uw bekering aan. Evenmin kan er gezien het opportunistisch karakter aangenomen worden dat u louter omwille van uw kerkgang in België of Frankrijk als bekeerling zult beschouwd worden bij terugkeer naar Iran. Daarbij moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het duidelijk opportunistisch karakter van uw geloofsbeleving maakt een oprechte interesse van de Iraanse overheid in uw geval niet aannemelijk. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas,

niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw voorgehouden bekering en de eruit voortvloeiende vervolgingsfeiten. Aangezien uw asielmotieven geheel steunen op deze bekering heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De stukken die u aanbrengt kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De kopieën van uw paspoort en melikaart tonen slechts uw identiteit aan. Uw legerdienstkaart toont aan dat u uw legerdienst gedaan heeft. Uw personeelsbadge toont aan waar u tewerkgesteld was, maar bevestigt niet uw asielrelaas. Uw doopcertificaat en de aanbevelingsbrief van kerkgenoten werden hier boven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (B.S. 31 december 1980).

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de inhoud van de materiële motiveringsplicht en inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en stelt in dit kader op algemene wijze:

“In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.”

Met betrekking tot de chronologie en het ogenblik waarop hij christen werd, geeft verzoeker vervolgens aan:

“Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij in Iran zijn hart aan Jezus gaf maar pas in Frankrijk naar de kerk begon te gaan en dit voor evidente redenen.

Dat verwerende partij de chronologie weinig onduidelijk vindt is geen ernstig argument om het relaas en het geloof van verzoekende partij in twijfel te trekken daar deze onduidelijkheid niet uit het administratief dossier blijkt.”

Aangaande het verwijt vanwege verweerder dat zijn verklaringen over zijn bekering ongenueanceerd en kort door de bocht waren, doet verzoeker gelden:

“Dit is een zeer subjectief argument dat geen rekening houdt met het feit dat verzoeker heel wat details gegeven heeft over de redenen waarom hij de Islam de rug toekeerde. Dit is niet ernstig.”

Dat hij voorafgaand aan zijn bekering geen grondige studie van zijn geloof deed en zich bekeerde op grond van een beperkte kennis, verklaart verzoeker als volgt:

“Dit houdt geen rekening met de Iraanse realiteit noch met de oprechte gevoelens van verzoeker die meerdermaals duidelijk heeft aangegeven waarom hij zich bekeerde tot het Christendom.

Dergelijke redenering en motivering op basis van een subjectief aanvoelen maakt het voor verzoekende partij onmogelijk om haar geloofsovertuiging aan te tonen.”

Betreffende de aan hem verweten tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen in België en Frankrijk, betoogt verzoeker:

“Dat verzoeker op het CGVS niet geconfronteerd werd met deze verklaringen en dus geen uitleg heeft kunnen geven over eventuele misverstanden.

Dat hoe dan ook de in België afgelegde verklaringen gedetailleerder zijn...”

Omtrent zijn verklaringen over zijn eerste aanraking met het christendom en zijn toetreden tot een huiskerk, doet verzoeker verder gelden:

“Dat verzoeker moeite heeft met de chronologie, wat duidelijk uit zijn dossier blijkt maar dat hij voor het overige gedetailleerde verklaringen over zijn ervaringen aflegt.”

Verzoeker ontkent voorts dat hij zich vanuit opportunistische overwegingen zou hebben bekeerd.

“Verzoekende partij, heeft zich gedoopt en is vanaf haar aankomst in Europa lid geworden van de protestantse kerk.

Er werden tevens documenten neergelegd die deze feiten staven.”

Vervolgens voert verzoeker aan:

“Ongeacht of verzoekende partij gelooft dat verzoekende partij zich uit een diepe overtuiging dan wel uit opportunisme heeft bekeerd tot het Christendom (quod certe non), dan nog kan niet voorbij gegaan worden aan het feit dat verzoekende partij zich bekeerd heeft, dat zij naar de kerk gaat, dat zij gedoopt werd,...

Al deze elementen maken het voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar Iran zonder gevaar voor haar leven.

Op afvalligheid staat nog steeds de doodstraf in Iran:

(...)

Overall worden bekeerde christenen opgepakt en veroordeeld tot de doodstraf:

(...)

Verzoekende partij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partij op een veilige manier zou kunnen terug keren naar Iran.”

Verzoeker concludeert:

“Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht.

(...)

De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas.

11.1.13. De thans bestreden beslissing is niet gesteund op daadwerkelijke tegenstrijdigheden of omissies, doch enkel op kleine onbenullige verklaringen. Verzoekende partij heeft hierboven de argumenten van verwerende partij weerlegd en aangetoond waarom zij weldegelijk meent in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Verwerende partij is op zijn minst onredelijk te werk gegaan bij de beoordeling van het asielgehoor en asielrelaas van verzoekende partij.

11.1.14. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. Daarom wordt dan ook in hoofdorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“Bijaldien de betwiste beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te hervormen.

En verzoekende partij de vluchtelingenstatus te verlenen.

Subsidiair,

Verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen

Uiterst subsidiair.

De bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

Ter terechtzitting van 4 mei 2022 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij één stuk toevoegt en toelicht dat het gaat om een *“Attest dd 26.04.2022 van de heer K., dewelke de religieuze opleiding van verzoeker opvolgd. Dit stuk staft de realiteit van de bekering en dus de gegronde vrees van verzoekende partij”*.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Het Hof van Justitie heeft gesteld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de motieven voor en het proces van bekering;
- de kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Zo stelt het CGVS vooreerst vast dat u onduidelijk bent over het tijdstip waarop u christen werd. Zo verklaarde u tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u zich in Iran bekeerde en verduidelijkt u dat u uw hart gaf aan Jezus in 1395 (2016-2017) (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; DVZ verklaring, vraag 8). Tijdens het persoonlijk onderhoud haalt plots aan dat u in Frankrijk een familie leerde kennen en dat u door hen protestants geworden bent (CGVS, p. 4). U verklaart dat u in Iran gewoon een beetje kennis had van het protestantisme (CGVS, p. 4). U herhaalt nogmaals dat het in Frankrijk was dat u naar de protestantse kerk begon te gaan en daar stilletjes aan begon te geloven in het protestantisme (CGVS, p. 4). U beschouwt zich als protestant en werd christen een maand na uw aankomst in Frankrijk (CGVS, p. 4). Enkele vragen later verklaart u echter dat u in 1394 (2015-2016) als christen begon te leven (CGVS, p. 5). Gevraagd wat u nu eigenlijk bedoelt en sinds wanneer u zich christen voelt, haalt u aan dat het in Iran was in 1394 dat uw leven als christen begon, maar dat men u in Frankrijk heeft geholpen om de religie beter te leren kennen (CGVS, p. 5). Dat u er niet in slaagt vanaf het begin duidelijkheid te scheppen over het tijdstip dat u zichzelf als christen beschouwt zet uw geloofwaardigheid op de helling. Aangezien het moment waarop men zich een nieuwe geloofsovertuiging aanmeet een ijkpunt is in het leven van een bekeerling schaden bovenstaande tegenstrijdigheden ernstig het geloof in uw daadwerkelijke bekering tot het christendom.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Vooreerst blijken zijn voormelde verklaringen wel degelijk duidelijk uit het administratief dossier en blijkt hieruit, in tegenstelling met wat hij voorhoudt in het verzoekschrift, genoegzaam dat hij in het geheel niet bij machte bleek om op een spontane, doorleefde, eenduidige en consistente wijze aan te geven sedert wanneer hij zichzelf als christen beschouwde. Nochtans mocht zulks, indien hij daadwerkelijk en oprecht was bekeerd tot het christendom, weldegelijk van hem worden verwacht.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Verder kan er van iemand die eerder een godsdienst de rug toekeerde, en met serieuze twijfels te maken kreeg, verwacht worden dat het zich opnieuw tot een andere godsdienst wenden een ingrijpende en fundamentele keuze is, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde en waarbij deze persoon een verregaande toelichting kan geven over zijn beweegredenen. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen hieromtrent weinig overtuigend zijn. U haalt aan dat uw vrienden u vertelden dat IS moslims zijn waarop uw vrienden u aanmoedigden de Koran te lezen in het Perzisch (CGVS, p. 11-12). U las 50 à 60 pagina's en aangezien u enkel over moorden en oorlog las, deed u afstand van de islam (CGVS, p. 11). Wanneer u wordt gevraagd of u dan geen Koranlessen had op school, antwoordt u van wel, maar antwoordt u ook dat niemand eigenlijk verstaat wat er gezegd wordt, aangezien alles in het Arabisch is (CGVS, p. 11-12). Dat u een religie de rug toekeerde omdat uw vrienden u overtuigden dat de

leden van de terroristische groepering IS moslims zijn is bizar (CGVS, p. 11-12). Het valt immers niet te begrijpen dat u die tot dan niet zou beseft hebben dat IS een islamitische organisatie is opeens zijn religie sterk met de interpretatie van deze – dan nog soennitische – moslims zou vereenzelvigen. Uw verklaring dat niemand eigenlijk weet wat er in de Koran staat en het volgens u enkel maar over moorden en vechten gaat kan evenmin overtuigen (CGVS, p. 11-12). Uw verklaringen zijn erg ongenueanceerd en kort door de bocht. Dat u als inwoner van Iran waar de islam centraal staat, eigenlijk geen idee had over de inhoud van de religie en pas begreep dat de islam één en al geweld is toen u enkele pagina's in de Koran las is ongeloofwaardig. Zo is het ook niet aannemelijk dat volgens u de islam enkel maar moord, kwaad, geweld en oorlog is. Hoewel er in de Koran – net zoals in de Bijbel – geweld voorkomt is allerm minst geloofwaardig dat u geboren en getogen in een islamitische samenleving met voornamelijk moslims als vrienden en familie de islam enkel pejoratieve kenmerken zou toekennen. Dat slechts deze weinig overtuigende bevindingen u tot een nieuwe geloofsovertuiging brachten kan geenszins aangenomen worden.”

Verzoeker slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan deze motieven. Ten onrechte tracht hij deze immers af te doen als zijnde louter subjectief. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het in het geheel niet getuigt van een waarachtig, doorleefd en oprecht bekeringsproces dat verzoeker zich op een dermate ongenueanceerde en negatieve wijze uitliet over de islam. Verzoekers verklaringen omtrent zijn beweegredenen om zich af te wenden van deze religie en om zich te bekeren tot het christendom zijn bijgevolg ongeloofwaardig.

Verzoeker voert verder niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de volgende, pertinente en terechte, in de bestreden beslissing opgenomen motieven:

“Bovendien stroken uw verklaringen uw beweegredenen om u van de islam af te keren niet met de verklaringen die u tijdens uw verzoek in Frankrijk aflegde. Daar vertelde u dat u de islam afwierp omdat deze religie u opgelegd werd. U verzettede zich tegen het verplichte gebed en de andere religieuze regels. U stelde deze regels in vraag en ontving geen bevredigend antwoord, zo vertelde u de Franse asielinstantie (Entretien p.3). Niet alleen maakte u er geen melding van het op het CGVS aangehaalde keerpunt, met name de discussie over IS en uw korte studie van de Koran, ook verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u gewoon meedeed met de religieuze gebruiken (CGVS, p.11). De vaststelling dat u over uw twee verzoeken inconsistente verklaringen aflegt over de redenen voor uw geloofsafval haalt eveneens het geloof in uw daaropvolgende bekering onderuit.”

Waar hij er eenvoudigweg op wijst dat hij met deze vaststellingen niet werd geconfronteerd, dient immers te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat verzoeker met de betreffende vaststellingen niet werd geconfronteerd, op zich geenszins afbreuk doet aan het bestaan van deze vaststellingen. Het doen van dergelijke vaststellingen is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. In zoverre verweerder verzoeker overeenkomstig artikel 17, § 2 van het PR CGVS moet confronteren met de tegenstrijdigheden die tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze bepaling slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker ruimschoots de kans had om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige uitleg te verstrekken omtrent en verklaring te bieden voor de voormelde, in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Desalniettemin biedt hij hiervoor niet de minste verklaring en reikt hij geen argumenten aan die aan de vastgestelde incoherenties tussen zijn verklaringen in België en in Frankrijk, inzake zijn vermeende beweegredenen om zich te bekeren, afbreuk zouden kunnen doen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing in wezen verder volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Daarenboven doen uw erg stroeve verklaringen aangaande uw kennismaking met het christendom de oprechtheid van uw voorgehouden bekering ondermijnen. Dat u in navolging van de vriendelijke familie M. (...) en hun zoon Arshia plots interesse zou gekregen hebben in het christendom zonder enige intrinsieke motivatie, terwijl u al sinds kleins af bevriend met hem en de familie was, is opvallend (CGVS, p. 5, 13). U verklaart Arshia en zijn familie al van jongs af te kennen aangezien jullie in dezelfde buurt opgroeiden. U vertelt hoe u altijd al zag hoe vriendelijk hij en zijn familie was (CGVS, p. 5, 13-14). U wou vaak vechten op straat en Arshia kwam tussen (CGVS, p. 13). Daarnaast hielp hij de daklozen en dieren (CGVS, p. 13). U verklaart dat u altijd hem hoorde zeggen wat de God in zijn Bijbel zegt, tot u daar meer over wou weten (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u plots de Bijbel wou lezen terwijl u Arshia al van uw kindertijd kent, antwoordt u dat Arshia altijd al beter was dan u en hij altijd gelijk had terwijl u slecht praatte en mensen veroordeelde (CGVS, p. 14). Wanneer u wordt gevraagd waarom u plots vond dat Arshia zijn manier van doen beter was, antwoordt u omdat u God heeft leren kennen via het boek en u nu bent

veranderd en het goede probeert te doen (CGVS, p. 14). Wanneer u wordt gevraagd waarom u denkt dat Arshia zo lief was omwille van zijn godsdienst, antwoordt u dat is omdat u hem kent en u ziet hoe hij doet (CGVS, p. 15). Uw antwoorden kunnen niet verklaren waar uw plotse interesse vandaan kwam om spontaan de Bijbel te willen lezen en u te verdiepen in het christendom, ondanks het risico dat u hierdoor liep in Iran. U slaagt er niet in uw geloof en interesse te concretiseren en vervalt in vaagheden. Zo kent u Arshia en zijn familie al jaren en wist u al van kleins af dat ze christenen waren. Uw verklaringen aangaande uw bekering zijn zeer algemeen en geven geenszins de indruk van een diepgaande geloofsovertuiging. Indien u daadwerkelijk de ingrijpende stap zet om een nieuwe geloofsovertuiging aan te nemen kan er verwacht worden dat u aan de hand van doorleefde verklaringen uw keuze kan uiteenzetten en dat u zich niet moet beperken tot zeer oppervlakkige uitspraken die op iedereen van toepassing kunnen zijn."

Door op algemene wijze te poneren dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden "met de oprechte gevoelens van verzoeker die meerdermaals duidelijk heeft aangegeven waarom hij zich bekeerde tot het Christendom", gaat verzoeker namelijk eenvoudigweg voorbij en doet hij op generlei wijze afbreuk aan deze concrete motieven. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze in wezen volledig onverlet laat, onverminderd overeind.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze aangegeven:

"Hierbij dient eveneens aangestipt dat u zelf toegeeft dat u in Iran maar een beetje kennis had over uw geloof (CGVS, p.4). Aan een oprechte bekering gaat doorgaans een grondige studie van het nieuwe geloof vooraf. Dat u op basis van "een beetje kennis" besluit een nieuw geloof aan te nemen kan dan ook niet overtuigen. De vaststelling dat u noch over de kennis beschikte noch uw innerlijke reflecties kunt weergeven die aan een bekering voorafgaan doen zeer sterk twijfelen aan uw voorstelling dat u zich in Iran bekeerde."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Door op algemene en niet nader uitgewerkte wijze aan te geven dat dit geen rekening zou houden met de Iraanse context, doet verzoeker aan deze motieven immers op generlei wijze afbreuk. Nog daargelaten dat verzoeker hieromtrent niet de minste verdere duiding verstrekt, dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker met dit betoog kennelijk voorbijgaat aan het gegeven dat hij zich via Arshia en diens duidelijke toegang tot een bijbel nader had kunnen informeren en de nodige kennis had kunnen vergaren over het christendom alvorens de ingrijpende en zelfs levensbepalende beslissing te nemen om zich tot deze nieuwe religie te bekeren.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld:

"Het is bovendien bevreemdend dat u er niet in slaagt te specificeren wanneer u in aanraking kwam met het christendom (CGVS, p. 5). Zo verklaart u dat het in 1394 (2015-2016) was dat u de religie leerde kennen (CGVS, p. 5). Dat u de kennismaking die een cruciale rol in uw leven zou gaan spelen niet nauwkeuriger kan dateren dan met een jaartal is weinig overtuigend. U weet ook niet wanneer u voor het eerst naar de huiskerk ging en gokt op aban 1394 (oktober – november 2015), wat u situeert zes maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 18). Echter vond uw vertrek uit Iran plaats op 25.01.2017, wat dus niet kan kloppen. U blijft alle moeite hebben met ook andere de gebeurtenissen in tijd te situeren. Zo weet u ook slechts de inval in de huiskerk ergens in het jaar 1395 te situeren (CGVS, p. 6-7). Gevraagd om deze gebeurtenis nauwkeuriger te situeren antwoordt u dat de inval ongeveer 3 maanden voor uw vertrek uit Iran gebeurde (CGVS, p. 6-7). Ook deze tijdsaanduiding valt dus niet te rijmen met uw eerdere verklaring. Dat u er niet in slaagt op consistente wijze de ijkpunten van uw bekering te situeren in de tijd, doet ernstig twijfelen aan uw relaas."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door te poneren dat hij "moeite heeft met de chronologie (...) maar (...) dat hij voor het overige gedetailleerde verklaringen over zijn ervaringen aflegt", kan verzoeker de voormelde vaststellingen immers niet verklaren. Vooreerst laat verzoeker na om de bewering te staven dat van hem niet mocht worden verwacht dat hij de aangevoerde feiten zou kunnen situeren in de tijd. Voorts maakten verzoeker en diens advocaat bij het CGVS geen melding van het gegeven dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij volwaardige verklaringen zou kunnen afleggen en de kernelementen van zijn relaas op een chronologisch consistente en voldoende precieze wijze zou kunnen situeren in de tijd. Evenmin formuleerde één van hen enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Verder blijkt uit de inhoud van het dossier dat verzoeker over andere elementen, zoals bijvoorbeeld de datum van zijn uitreis uit Iran (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.4), wel degelijk gedetailleerde en precieze verklaringen kon afleggen. Dat verzoeker in het geheel niet bij machte bleek om dermate cruciale en bepalende elementen in zijn asielrelaas als zijn eerste kennismaking met het christendom, zijn toetreding tot de

huiskerk en de inval in de huiskerk op een voldoende nauwkeurige, duidelijke, coherente en chronologisch consistente wijze te situeren ten opzichte van elkaar en in de tijd, laat dan ook niet toe aan zijn relaas ook nog maar enig geloof te hechten.

Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoeker de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat waar gemotiveerd wordt:

“Voorts zijn uw verklaringen over de huiskerk niet aannemelijk. U verklaart dat u mee ging met Arshia en zijn familie naar een huiskerk waar voornamelijk Armeniërs waren, maar ook 4 à 5 bekeerlingen (CGVS, p. 19). Dat orthodoxe Armeniërs zo onvoorzichtig zouden zijn om bekeerlingen te introduceren in hun huiskerk doet de wenkbrauwen fronsen. Dat u daarnaast ook nog verklaart dat de familie van Arshia helemaal geen problemen heeft gekend na de inval van de Iraanse autoriteiten in hun huiskerk is compleet ongeloofwaardig (CGVS, p. 20). Zo zouden volgens u enkel de bekeerlingen gearresteerd zijn (CGVS, p. 20). Uw vergoelijking dat zij als geboren christenen zich niets moeten aantrekken van is iets niet ernstig (CGVS, p. 20). Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat mensen bekeren compleet verboden is en christelijke gemeenschappen nauw worden gemonitord in Iran. De informatie waarover het CGVS beschikt werd aan uw dossier toegevoegd.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht aangegeven:

“Bovendien blijken uw huidige verklaringen op het CGVS in verband met uw introductie tot het christendom en de vervolgingsfeiten compleet tegenstrijdig met de verklaringen dat u in Frankrijk aflegde. In Frankrijk haalde u aan dat de familie van Arshia bekeerlingen waren. Zo waren zij vroeger moslims en bekeerden zij zich tot het christendom. Nochtans verklaart u op het CGVS dat Arshia en de familie M. (...) orthodoxe Armeniërs zijn (CGVS, p. 13). Verder vertelde u tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk dat u op uw werk op de hoogte kwam van de arrestatie van Arshia, zijn vader en de andere kerkleden, en u daardoor besloot te vluchten omdat u dacht dat het niet lang zou duren voor de Iraanse autoriteiten bij u zouden terechtkomen. Op het CGVS verklaart u anderzijds dat u op weg was naar de bijeenkomst en een vreemd gevoel kreeg en u geheime agenten zag staan bij de locatie waardoor u besloot door te rijden en naar uw ouders te gaan (CGVS, p. 19). Een volgende tegenstrijdigheid die dient aangehaald te worden is dat u in Frankrijk verklaarde dat uw vriend Arshia en zijn vader gearresteerd werden, terwijl u op het CGVS verklaart dat zij geen problemen hebben gekend (CGVS, p. 20). De informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan uw dossier toegevoegd. Gevraagd waarom u in Frankrijk verklaarde dat de familie M. (...) bekeerlingen zijn, antwoordt u dat u nooit zoiets gezegd heeft, of wel dat u de vraag fout moet begrepen hebben (CGVS, p. 21). Dit soort replieken volstaat uiteraard niet aangezien u meermaals herhaalde dat het om een bekeerde familie ging. Deze markante tegenstrijdigheden halen verder het geloof in het bestaan van de persoon en zijn familie die u tot het christendom zou hebben gebracht onderuit.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij erop wijst dat hij met deze motieven niet werd geconfronteerd, dient immers te worden herhaald dat het loutere gegeven dat verzoeker met de betreffende, frappante en herhaalde tegenstrijdigheden niet werd geconfronteerd, op zich geenszins afbreuk doet aan het bestaan hiervan. Het vaststellen van dergelijke tegenstrijdigheden is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. In zoverre verweerder verzoeker overeenkomstig artikel 17, § 2 van het PR CGVS moet confronteren met de tegenstrijdigheden die tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze bepaling slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker ook in dit kader ruimschoots de kans had om middels het voorliggende verzoekschrift de nodige uitleg te verstrekken omtrent en een verklaring te bieden voor de voormelde, in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Desalniettemin biedt hij hiervoor niet de minste verklaring en reikt hij geen argumenten aan die aan de voormelde, manifeste tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen in België en in Frankrijk afbreuk zouden kunnen doen.

De voormelde vaststellingen hebben, dit in tegenstelling met wat verzoeker meermaals tracht te laten uitschijnen in het verzoekschrift, stuk voor stuk betrekking op cruciale en essentiële elementen, die de kern raken van zijn voorgehouden bekering, problemen en vrees. Zij volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd:

“Op basis van het geheel van hierboven aangehaalde argumenten moet er besloten worden dat er aan uw bekering tot het christendom in Iran geen geloof kan worden gehecht.”

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens geheel terecht gemotiveerd: *“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht ondermijnt bovendien volledig het geloof in een oprecht religieus engagement na aankomst in België. Zo verklaart u tijdens de coronaperiode te hebben deel genomen aan zoommeetings (CGVS, p. 21). U verklaart nu ook sinds anderhalve maand of twee maanden naar een protestantse kerk te gaan in Doornik (CGVS, p. 21). Echter legt u hier geen enkel document van voor, evenmin van uw online contact met de Italiaanse pastoor (CGVS, p. 21). Nochtans werd u gevraagd deze documenten in orde te brengen en door te sturen naar het CGVS. Tot op heden ontving het CGVS niets die uw kerkgang of online contacten aantoont. Desalniettemin kan besloten worden aangezien deze kerkbezoeken een voortzetting zijn van uw ongeloofwaardige bekering in Iran moet er besloten worden dat u omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief zou zijn in een kerk. Hoewel u een doopcertificaat voorlegt van Frankrijk en een getuigenis van medekerkgangers in Frankrijk, kan dit niet overtuigen van een bekering naar het christendom (CGVS, p. 7-9). Kerkgang noch een doopsel toont op zich immers de oprechtheid van uw bekering aan. Evenmin kan er gezien het opportunistisch karakter aangenomen worden dat u louter omwille van uw kerkgang in België of Frankrijk als bekeerling zult beschouwd worden bij terugkeer naar Iran. Daarbij moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het duidelijk opportunistisch karakter van uw geloofsbeleving maakt een oprechte interesse van de Iraanse overheid in uw geval niet aannemelijk. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”*

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg te ontkennen dat hij zich vanuit “opportunistische” overwegingen heeft bekeerd en door simpelweg te wijzen op zijn doopsel, zijn religieuze activiteiten in Europa en de ter staving van deze activiteiten neergelegde stukken, doet verzoeker aan de voormelde motieven namelijk op generlei wijze afbreuk.

De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen in Iran, verzoekers religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Uit de voorliggende landeninformatie blijkt verder genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoont of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten na aankomst in Europa en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten en/of zijn omgeving zou staan. Verder dient te worden opgemerkt dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in Europa, van verzoeker mag worden verwacht hij voorafgaand aan een terugkeer naar zijn land van herkomst deze activiteiten staakt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat

hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De benevens de reeds hoger besproken stukken door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoeker onverlet gelaten worden, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"De stukken die u aanbrengt kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De kopieën van uw paspoort en melikaart tonen slechts uw identiteit aan. Uw legerdienstkaart toont aan dat u uw legerdienst gedaan heeft. Uw personeelsbadge toont aan waar u tewerkgesteld was, maar bevestigt niet uw asielrelaas."

Het door verzoeker ter zitting per aanvullende nota bijgebrachte schrijven van 26 april 2022 beweerdelijk van de hand van licentiaat in de theologie B. K., is evenmin van aard ook maar enigszins afbreuk te doen aan hetgeen voorafgaat. Vooreerst bevat de op de pc getypte brief geen handtekening en kan het dus door eender wie en dus ook perfect door verzoeker zelf zijn opgesteld. Overigens, het loutere feit dat in de brief, die een gesolliciteerd karakter vertoont, staat vermeld dat B. K. verzoeker heeft begeleid in het zich verdiepen in en zij dikwijls samen over de Bijbel en het christelijke leven zouden hebben gesproken, doet, net als de korte en algemene opmerking dat verzoeker B. K. over zijn liefde voor Jezus Christus zou hebben verteld alsook het feit dat hij sedert zijn bekering rust zou hebben gevonden, op generlei wijze afbreuk aan de verschillende voorgaande concrete vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden bekering en vrees voor vervolging. Een dergelijk kort en algemeen schrijven, dat door eender wie en dus ook door verzoeker zelf kan zijn opgesteld, toont op zich geenszins de oprechtheid en innerlijke overtuiging van verzoeker aan. Het herstelt dan ook geenszins de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de hoger aangehaalde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Verzoeker toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze beginselen ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS